

Sygn. akt VI C 250/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Lubaniu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w L.

w składzie:

Przewodniczący **SSR Wioleta Bielińska**

Protokolant **Dominika Borkowska**

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 roku w Lwówku Śląskim

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. P.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 12 marca 2014 roku w sprawie VI Nc 175/14, który utracił moc w całości

I/ powództwo oddała,

II/ zasądza od strony powodowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej P. P. kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI C 250/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej P. P. (wcześniej D.) kwoty 2 820,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 marca 2014 r. do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów przesyłki poleconej w wysokości 7,95 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana na podstawie umowy o świadczenie usług edukacyjnych była studentką w Wyższej Szkole Handlowej we W.. W związku z uzyskaniem statusu studenta, na pozwanej spoczywał obowiązek uiszczania opłat związanych z odbywaniem studiów. Wysokość oraz termin ponoszenia opłat zostały określone w akcie prawnym uczelni ustalającym sposób ponoszenia opłat za zajęcia dydaktyczne. Pomimo jednak przyjętego przez pozwaną zobowiązania i posiadania statusu studenta pozwana zaprzestała regulowania należnych opłat względem uczelni. Powód wskazał zaległości pozwanej z tytułu nieuiszczania opłat za studia w następujących wysokościach:

- 335,00 zł., IX rata płatna do 15.05.2005 r.,
- 335,00 zł., VII rata płatna do 15.03.2005 r.,
- 335,00 zł., VIII rata płatna do 15.04.2005 r.,
- 335,00 zł., X rata płatna do dnia 15.06.2005 r.,
- 1 480,46 zł. (skapitalizowane odsetki od składowych zadłużenia)

Powstała w ten sposób wierzytelność na łączną kwotę 2 820, 46 zł została przez uczelnię przelana na rzecz powoda na podstawie umowy cesji z dnia 9 czerwca 2011 r.

Nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt VI Nc 175/14, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lubaniu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w L. orzekł wobec pozwanego obowiązek zapłaty na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty, wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że podjęła studia w roku akademickim 2004/05 – od dnia 1 października 2004 r. Pozwana jednak zrezygnowała ze studiów po I semestrze, tj. od miesiąca marca 2005 r., dlatego też zaprzestała uiszczania comiesięcznego czesnego, a następnie z dniem 7 września 2005 r. została skreślona z listy studentów.

Pozwana zakwestionowała fakt zawarcia z uczelnią jakiegokolwiek umowy o świadczenie usług edukacyjnych, na którą powołuje się powód w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 14 października 2004 r. pozwana została przyjęta na pierwszy rok studiów licencjackich w systemie zaocznym w Wyższej Szkole Handlowej we W. w roku akademickim 2004/05 r., na specjalizacji- Turystyka i Rekreacja w ramach kierunku- (...).

(dowód: decyzja, k. 5)

Wysokość rocznej opłaty za studia w systemie zaocznym w Wyższej Szkole Handlowej w roku akademickim 2004/05 wynosiła 3 350,00 zł. (ust. 3). Powyższa opłata mogła być rozłożona na 10 comiesięcznych rat, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca września 2004 r., w wysokości – 335,00 zł. (ust. 8 pkt c).

(dowód: zarządzenie rektora, k. 6)

Decyzją z dnia 7 września 2005 r. pozwana została skreślona z listy studentów, z dniem 7 września 2005 r., z powodu zaległości finansowych.

(dowód: decyzja, k. 8)

W dniu 9 czerwca 2011 r. powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z uczelnią – Wyższą Szkołą Handlową we W. umowę sprzedaży wierzytelności, w której zbywca wierzytelności (uczelnia) zobowiązał się do przeniesienia na rzecz nabywcy (powód) przysługującą mu niesporną i wymaganą wierzytelność pieniężną w stosunku do pozwanej, określoną w załączniku nr 2 do powyższej umowy (§1 w zw. z §3).

Na mocy zawartej umowy powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., stał się wierzycielem w stosunku do pozwanej – P. P. (wcześniej D.), co do kwoty 1 340,00 zł.

(dowód: umowa cesji, k.16 i załącznik nr 2 do umowy, k. 17)

Pismem z dnia 8 września 2011 r. powód powiadomił pozwaną o fakcie nabycia od uczelni wierzytelności wobec pozwanej, na podstawie zawartej umowy cesji. Jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty, w terminie 21 dni od daty nadania niniejszego wezwania, kwoty 2 386,79 zł.

(dowód: zawiadomienie o cesji wraz z wezwaniem do zapłaty, k.18)

Pozwana rozpoczęła studia w październiku 2004 r., uczęszczała na zajęcia do grudnia 2004 r., w następnych miesiącach pozwana nie uczęszczała już na zajęcia. Pozwana informowała dziekanat o rezygnacji ze studiów. W czasie, w którym pozwana uczęszczała na zajęcia (październik 2004 r. – grudzień 2004 r.) opłaty za studia

uiszczała terminowo. Należności za studia opłacała w miesięcznych ratach, za pośrednictwem rodziców. Pozwana nie przystąpiła do sesji egzaminacyjnej (zimowej). Po tym jak już pozwana przestała uczęszczać na zajęcia, również zaprzestała uiszczania opłat za studia.

(dowód: zeznania pozwanej, k. 52v)

Sąd zważył co następuje

Wobec podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia wymagał on rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności.

Na wstępie należy wskazać, że strona powodowa występując z roszczeniem powoływała się na umowę o świadczenie usług edukacyjnych zawartą ze zbywcą wierzytelności. Nie przedkładając tej umowy, w dalszej części pozwu strona powodowa jako podstawę przyjęcia pozwanej na uczelnię wskazała decyzję z dnia 14.10.2004 roku.

Podkreślić, że pozwana przyjęta została na studia w 2004 roku. W tym czasie obowiązywała inna ustawa niż obecnie, tj. ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z dnia 27 września 1990 r.), natomiast aktualnie obowiązuje ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U.2012.572 j.t.). W przedmiotowej sprawie powyższa zmiana legislacyjna ma zasadnicze znaczenie, albowiem wynika z niej, że w czasie faktycznego studiowania pozwanej i w okresie, z którego powód wywodzi roszczenie funkcjonowanie szkół wyższych kształtowała ustawa wcześniejsza. Ustawa ta nie przewidywała umowy o świadczenie usług edukacyjnych, jaką – od początku obowiązywania – przewiduje art. 160 ust. 3 aktualnej ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym, wskazując, że warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Podkreślić należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 269 powołanej ustawy umowy, o których w art. 160 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy z dnia Prawo o szkolnictwie wyższym obowiązują od roku akademickiego 2006/2007. Wskazać należy, że wcześniejsza ustawa w art. 142 i 143 stanowiła jedynie, że przyjęcie w poczet studentów następuje z chwilą immatrykulacji i złożenia ślubowania, którego treść określa statut uczelni; prawa i obowiązki studenta związane z tokiem studiów określa regulamin studiów, zaś student obowiązany jest postępować zgodnie z treścią ślubowania i regulaminem studiów. Ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym w zakresie konkretnych rozwiązań mających stanowić o prawach i obowiązkach szkoły i studenta odsyłała zatem do regulaminu studiów. Uregulowania ustawy z dnia 12 września 1990 roku Prawo o szkolnictwie wyższym nie pozwalają zatem na rekonstrukcję essentialia negotii umowy o świadczenie usług edukacyjnych. Natomiast na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym przyjmuje się z powołaniem na art. 160 ust. 3, że relację między uczelnią a studentem kształtuje umowa przewidziana przez ww. artykuł mająca charakter cywilnoprawny. Określa ona warunki odpłatności za studia (usługi edukacyjne), zaś do ewentualnych roszczeń dochodzonych z jej tytułu zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego. Skutkiem umowy definiowanej artykułem 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym, w aktualnym stanie prawnym można żądać od studenta zapłaty za świadczenie usług edukacyjnych wyłącznie na podstawie wskazanej umowy. Taka sytuacja nie miała miejsca przed rokiem 2005, kiedy opłaty od studentów były pobierane na podstawie regulaminu studiów, bez zawierania umowy.

W niniejszej sprawie, wbrew temu co twierdzi powód nie została zawarta między pozwaną a uczelnią umowa. Nie mogła ona zostać zawarta w związku z tym, że pozwana rozpoczęła naukę w stanie prawnym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym, w której to dla umowy o jakiej mowa w art. 160 ust. 3 zastrzeżono formę pisemną, a materiał dowodowy zaoferowany przez powódkę i pozwaną pozwala stwierdzić brak tego rodzaju dokumentu. Zaoferowane przez stronę powodową dowody oraz twierdzenia pozwanej o braku umowy z uczelnią skutkują przyjęciem, że pozwaną wiązał regulamin studiów i wydane na podstawie tego regulaminu zarządzenie rektora uczelni w przedmiocie wysokości opłat potwierdzone dodatkowo oświadczeniem pozwanej zawierającym ślubowanie, z faktycznym przyjęciem w poczet studentów, o czym świadczy rozpoczęcie nauki na pierwszym semestrze. Opisany dokument oraz fakty wskazują na dorozumiane zawiązanie stosunku prawnego między uczelnią a studentką z dniem 01.10.2004r. Łączy się to z określonymi konsekwencjami prawnymi w zakresie kwalifikacji tego stosunku prawnego. Skoro bowiem żaden z ówczesnie obowiązujących przepisów nie

przewidywał tego rodzaju umowy, nie precyzował jej ewentualnej treści, natomiast określenie charakteru i treści pozostawiono inicjatywie stron i ich oświadczeniom woli limitowanym zasadą swobody umów, to taki stosunek prawny wg ówczesnego stanu prawnego należy traktować jako umowę nienazwaną. Konsekwencją takiej oceny stanowi zakwalifikowanie relacji między pozwaną a uczelnią na gruncie art. 750 k.c., stanowiącego, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W dalszej kolejności w sprawie zastosowanie znajdzie dlatego norma art. 751 k.c., która dla roszczeń ze wskazanego tytułu przewiduje dwuletni termin przedawnienia. Biorąc pod uwagę fakt, iż pozwana nie zapłaciła kilku rat, wymagalnych w dniach 15.03.2005 r., 15.04.2005 r., 15.05.2005 r., 15.06.2005 r. roszczenie o zapłatę tych rat, zgodnie z art. 751 pkt 2 k.c. przedawniło się odpowiednio w dniach 15.03.2007 r., 15.04.2007 r., 15.05.2007 r., 15.06.2007 r. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione w dniu 07.03.2014 r. a więc po upływie terminu przedawnienia należności żądanych pozwem.

W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dlatego też pozwanej, co do zasady, przysługiwał względem powoda, jako cesjonariusza, zarzut przedawnienia. Zarzut ten okazał się skuteczny, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Orzeczenie o kosztach procesu, w pkt. II, zapadło na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 par 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461), koszty zastępstwa procesowego należało ustalić w kwocie 600,00 zł, co wiąże się również z zasądzeniem kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.